

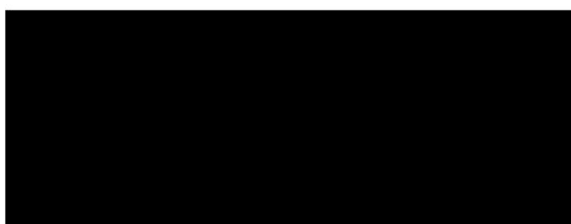
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/2139 - 2/2017</u>	
Érkezett: <u>2018 JAN 16.</u>	
Példány: <u>1</u>	Kezelőiroda:
Melléklet: <u>0</u> db	<u>du</u>

118/2018

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
1015 Budapest, Donáti utca 35-45.

1535 Budapest, Pf. 773.

HIÁNYPÓTLÁS

Kepviseli:

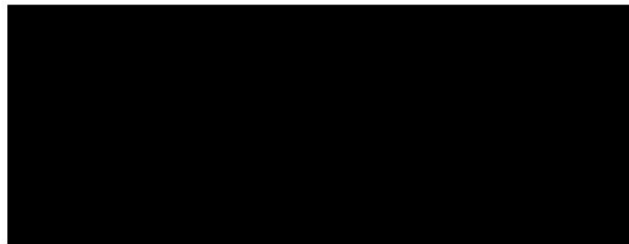
dr. Stefánkovits Ildikó ügyvéd
1065 Budapest Nagymező u. 8. 2/11.
e-mail: stefankovits@t-online.hu

dr. Stefánkovits Ildikó
ügyvéd
1065 Budapest, Nagymező u. 8.
Adószám: 50238949-1-42

IV/2139-1/2017 számú eljárásban

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
Budapest,
Donáti utca 35-45.
1015

ALKOTMÁNYJOGI PANASZ
KIEGÉSZÍTÉSE

Képviseli:

dr. Stefánkovits Ildikó ügyvéd
1065 Budapest Nagymező u. 8. 2/11.
e-mail: stefankovits@t-online.hu

Kúria által felülvizsgálati eljárás keretében hozott
PfV.I.20956/2016/6. sz. ítélet ellen
(BKKB 2.P.XI.21115/2013/31. sz. elsőfokú, a Fővárosi
Törvényszék 43.Pf.637.566/2015/5. másodfokú
jogerős ítéletek)

Tisztelt Főtitkár Úr!

Eleget téve a 2017. december 8. napján kelt, és általunk 2017. december 16. napján kézhez vett, az alkotmányjogi panaszunk kiegészítésére vonatkozó felszólításnak, az alkotmányjogi panaszt érintő valamennyi rendelkezésre, a meghatározott 30 napos határidőn belül az alábbiakban kívánunk válaszolni.

I.

Az Alaptörvény ellenes rendelkezéseket taglaló 4. pont alatt a PKKB. 25.P.88.009/1991/38. számú az adásvételi szerződés semmisségét megállapító – másodfokon jogerőre emelkedett – ítélet alaptörvény sértő rendelkezéseivel foglalkozunk. Ez a jogerős – álláspontunk szerint az Alaptörvényt több vonatkozásban is sértő határozat – végigvonul a közel 27 éve folyó valamennyi bírósági eljáráson, hiszen az azóta hozott ítéletek, végzések – függetlenül a rendelkezésre álló számos, a szóban forgó ítélet megállapítását cáfoló bizonyíték ellenére – csak a PKKB 25.P.88.009/1991/38. számú ítéletére, abban is az írásszakértő [REDACTED] tulajdonos aláírását cáfoló megállapítására hivatkozik.

A T. Alkotmánybíróságnak az Abtv. 43. §. (4). bekezdése ad lehetőséget arra, hogy a megtámadott (Kúria Bíróság ítélete elleni panasz) bírói döntés megsemmisítése esetén megsemmisítheti a döntéssel felülvizsgált szóban lévő jogerős ítéletet is.

A PKKB. 25.P.88.009/1991/38. számú, a Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság 52.Pf.23.909/1994/2. számú végzésében jogerős ítélete megállapította, hogy az 1988. november 21-én kelt [REDACTED] ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződés érvénytelen.

A bíróság felkérte a Fővárosi Kerületek Földhivatalát, hogy az ítélet jogerőre emelkedése után az ítélete alapján a tulajdonjogot jegyezze be a felperes nevére.

Az adásvételi szerződésben rögzítettek szerint három részletben kerül sor a 600 000,- Ft-os vételár megfizetésére. Az első 300 000,- Ft az adásvételi szerződés megkötésével egyidejűleg nyomban 1988. november 21-én kerül átadásra az eladó részére, a megállapodásnak megfelelően 1988. december közepén további 200 000,- Ft átadása tanúk jelenlétében – akik a szerződéskor is jelen lévő tanúk voltak, [REDACTED] – került átadásra, míg a harmadik részlet (100 00,- Ft) ugyancsak az adásvételi szerződésben lévő megállapodás szerint 1988. december 27-én történt kifizetésre az ekkor már eltartott [REDACTED] eltartó előtt az ő kezeihez. Valamennyi pénzátadás tanúk jelenlétében, akik a bíróság előtt határozottan és egyértelműen vallották a pénzátadásokat, illetőleg igazolták az adásvételi szerződés szabályszerű megkötését.

A bíróság az ítélete indokolásában kifejtettek szerint nem látta bizonyítottnak a vételár kifizetését, és ezért nem rendelkezett a vételár visszafizetéséről sem.

Az ítélet indokolása felsorolja azokat a bizonyítékokat – köztük a peres felek nyilatkozatát, tanúvallomásokat, okirati bizonyítékokat, amelyekre a tényállást alapozta, de valójában az adásvételi szerződés érvénytelen voltát csupán az egyébként ellentétes tartalmú írásszakértői vélemények közül is a bíróság által kirendelt írásszakértő véleménye alapján állapította meg. Az írásszakértő véleménye szerint az adásvételi szerződésen nem a telektulajdonos [REDACTED] kézírása szerepel.

A jogerős ítélet ellen [REDACTED] eresek terjesztettek elő alkotmányjogi panaszt, mert a bírói döntés Alaptörvény ellenes, sérti a magántulajdonhoz, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő követelményt. Az Alaptörvény ellenes döntés az indítványt előterjesztők alkotmányos jogait sérti.

Az iratokból megállapítható, hogy az elsőfokú eljárás során az alperesek jogi képviselő nélkül jártak el. Az eljáró bíróságnak az akkor érvényben lévő jogszabály értelmében (Pp. 3.§. (1) bek.) az alpereseket ki kellett volna oktatnia arra, hogy az eljárás alatt milyen jogok és kötelezettségek illetik meg. Ezt a tájékoztatási kötelezettségét a bíróság elmulasztotta.

A bíróság a tájékoztatási kötelezettség keretében a jogvitában jelentős tények és a szükséges bizonyítási eszközök megjelölésével biztosítja, hogy a fél a perbeli eljárás során jogait érvényesíteni tudja.

A bíróságnak az eljárás keretében arra kell törekedni, hogy az ügy igazságos eldöntése érdekében valamennyi bizonyítékot beszerezzen, azok egyenkénti értékelésével, és összességükben való mérlegelésével állapítja meg a tényállást.

A tényállás megállapítása során pedig indokolási kötelezettség terheli. Az indokolási kötelezettség azt jelenti, hogy a bíróságnak számot kell adni arról, hogy a tényállást mire alapozta. Meggyőző, és a logika szabályai szerinti indokát kell adni annak, hogy mely bizonyítékot fogadott el valónak, más bizonyítéknak pedig miért nem tulajdonított bizonyító erőt.

Az eljárt bíróság a bizonyítékokat értékelő tevékenységének távolról sem tett eleget. A bíróság több írásszakértőt is kirendelt az ügyben, akik közül az egyik szakértőt [REDACTED] szakértői elfogultság folytán ki is zárta az írásszakértők közül. Az alperesek szintén felkérték [REDACTED] andidátust, egyetemi docent, aki abban az időben az egyik legképzettebb írásszakértő volt az országban. [REDACTED] egyértelműen és határozottan megállapította, hogy az adásvételi szerződésen a telektulajdonos [REDACTED] kézírása szerepel. Nevezett szakértő tudományos igényességgel meggyőzően adta indokát annak, hogy a szakvéleménye azért tér el a társai véleményétől, mert ő az időskori, akkor már beteg [REDACTED] kézírását vizsgálta. A kézírás sajátosságok a különböző életkorban eltérőek. Megjegyezzük, hogy a szakirodalom is foglalkozik ezzel a kérdéssel, hogy mennyiben döntő bizonyíték a bírósági eljárások során az írásszakértő véleménye. Ezekben a tanulmányokban megállapítást nyert, hogy az ember kézírását nemcsak az időmúlás, hanem az akkori idegállapot, hangulat, betegség is befolyásolja.

Az eljárt bíróság nemcsak az írásszakértői vélemények közötti ellentétet nem oldotta fel, nem rendelte ki szakértőként, meg sem idézte az indítványozók többszöri kérésére [REDACTED] és a csatolt szakvéleményt még okirati bizonyítékként sem vette figyelembe, meg sem említette az ítélet indokolásában a bizonyítékok értékelése során.

Nem minősíthető indokolási kötelezettség teljesítésének az az eljárás, mely szerint az eseményeknél jelenlévő szemtanúk vallomását – akik nyilatkoztak a szerződéskötés tényére, a vételár kifizetésére, azért zárta ki a bizonyítékok köréből, mert az alpereseknek az ismerősei voltak. A tanúk elfogultsággal

aligha vádolhatók, szavahihetőek és a vallomásuk tartalmát tekintve is a valóságnak megfelelő vallomást terjesztettek elő. Ezt egyéb bizonyítékok is megerősítették.

Ugyancsak Alaptörvény sértő az indítványozók által kért további tanúk meghallgatását elutasító döntés is azzal az indokkal, hogy azok vallomása legfeljebb közvetett bizonyítékként lenne értékelendő. Köztudott, hogy gyakori eset az eljárások során, hogy a bíróság az ítéleti tényállás megállapítása kapcsán csak a közvetett bizonyítékokra tud hivatkozni közvetlen bizonyítékok hiányában. A sérelmezett ítéletekben nem csupán közvetett bizonyítékok állnak rendelkezésre, hanem számtalan közvetlen bizonyíték, tanúvallomások, okirati bizonyítékok.

Összegezve: az alkotmányjogi panasz mindenekelőtt az indítványozók tulajdonjoghoz való jogát és érdekeit sérelmezi, az által, hogy a bíróság az általuk szabályos eljárás során megkötött törvényes adásvételi szerződés érvénytelenségét állapította, meg annak ellenére, hogy általuk bizonyítottan a telek vételárának a kifizetése is megtörtént. További érvként hivatkozunk, hogy az adásvételi szerződés megkötése után a tulajdonosváltást a telekkönyvbe bejegyezték, ezt követően indítványozók kérelmére az építési engedélyt kiadták, több, mint két év alatt a többszintes családi ház felépült, a műszaki átadás után a lakhatási engedélyt az indítványozók megkapták, és birtokba vették a családi házat 1994. március 24-én.

Időközben elhunyt [REDACTED] eladó. A hagyatéki eljárásban a per tárgyát képező ingatlan nem szerepelt – nem is szerepelhetett –, mivel az elhunyt arról még életében rendelkezett, mert elmondása szerint szüksége volt pénzre. Egyebekben [REDACTED] még életében kitagadta a felperest az örökségből, mert durván megsértette. Álláspontunk szerint a felperes eleve rosszhiszeműen perlekedett, ugyanis a hagyaték átadásakor nem kifogásolta meg a hagyatéki leltárt.

Az eredeti állapot visszaállítására vonatkozó rendelkezés miatt – ami egyébként csak a telek tulajdonjogának visszaállítására igaz – a munkájuk eredményeként felépített házuikkal kapcsolatos rendelkezésben is gátolva vannak.

Ezentúlmenően alapjogellenes a bíróság kioktatási kötelezettségének elmulasztása, a bizonyítási indítványok alaptalan elutasítása, valamint az indokolási kötelezettség teljes hiánya, illetve egyoldalúsága a felperes javára.

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése úgy rendelkezik: „*Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.*” Az Alaptörvény messzemenően védi az állampolgár tisztességes munkával megszerzett vagy öröklött tulajdonát.

Sérti továbbá a jogerős ítélet az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében biztosított azt a jogát: „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogát és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson ésszerű határidőn belül bírálja el.*”

A tisztességes eljárás joga olyan garanciális tartamú alapjogi szintű alkotmányossági követelmény, olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni.

A közel 27 évig tartó bírósági eljárás, az ezen idő alatt meghozott bírósági ítéletek, határozatok tartalma egyértelműen a tisztességes eljáráshoz való alkotmányossági jogsértést igazolják.

Az Alaptörvény ellenesség a bírót befolyásolta az érdemi döntés meghozatalában.

Ezért kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy hatáskörében a megsemmisíteni kért PKKB. 25.P. 88.009/1991/38. számú jogerős ítélet Alaptörvény ellenességét állapítsa meg, és azt az Abtv. 43.§ (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

II.

A Kúria ítéletének panasszal megtámadott Alaptörvény ellenes rendelkezései:

A kiegészítendő alkotmányjogi panasz I.1.1. pontja.

A Kúria Pfv. I. 20.956/2016/6. számú ítéletével hatályában fenntartott Fővárosi Bíróság 43 Pf. 637.566/2015/15. számú jogerős ítélet (továbbiakban a Kúria ítélete) a tisztességes eljáráshoz fűződő az indítványozóink érdekeit és jogait sértő fenti pontban jelzett indokolása:

A Kúria a felülvizsgálati eljárás során nem volt körültekintő, amikor figyelmen kívül hagyta a jogerős ítélet olyan megállapításait, amelyek iratellenesek és részben egymásnak is ellentmondanak. Elfogadta a PKKB. 25.P.88.009/1991/38. számú ítéletében írtakat, miszerint a bíróság megállapította az adásvételi szerződés érvénytelenségét, a Ptk. 237.§ (1) bek. alapján az eredeti állapotot helyreállította azzal, hogy elrendelte az ingatlan tulajdonjogának visszaállítását [REDACTED] vére az alperesek tulajdonjogának egyidejű törlése mellett. Az ítélethozatal idején – 1994. március 22-én – hatályos a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának PK 32. sz. állásfoglalása, amely kötelező erővel adott egyértelmű iránymutatást a bíróságok részére az eredeti állapot helyreállításának tartalmáról. Ennek értelmében a Ptk. 237. § (1) bek. szerint érvénytelen szerződés esetében a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kell visszaállítani. Következésképpen az érvénytelen szerződéskötés esetén olyan helyzetet kell teremteni, mint amilyen akkor lett volna, ha a felek az érvénytelen szerződést meg sem kötik.

A bíróság csak a földterület tulajdonjogáról döntött, elmulasztott rendelkezni az épület tulajdonjogáról, valamint a vételár alperesek részére történő visszafizetéséről. Megjegyezzük, hogy a 27 éves bírósági eljárás sorozat egyetlen esetben sem kérték ki és tekintették meg a vitatott földterület telekkönyvi kivonatát!

Az alkotmányjogi panaszban az indítványt előterjesztők az alkotmányos jogaiknak csorbítását sérelmezik. A tulajdonhoz való jog csorbítását, az ellenszolgáltatás visszatérítéséről való rendelkezés elmulasztását, továbbá a tisztességes bírói eljáráshoz való joguk csorbítását kifogásolják.

Az Alaptörvény ellenes eljárás a bírói döntést érdemben befolyásolta.

Az alperesek az egész eljárás során vallották, hogy a kérdéses ingatlant megvásárolták, szabályos adásvételi szerződést kötöttek, a telek árát 3 részletben kifizették. Mindezen állításukat tanúvallomásokkal, okirati bizonyítékokkal támasztották alá a per során. Sajnálatos módon a bíróság ezeket a bizonyítékokat nem fogadta el, sőt a jogerős alapítéletet azt állapította meg, hogy az adásvételi szerződés érvénytelenségének kimondása alapján megtörtént az eredeti állapot helyreállítása is.

Ez a megállapítás valótlan és iratellenes, csak annyi történt, hogy a bíróság a földterület tulajdonjogát rendezte. Ennek eredményeként az alperesek nem rendelkezhetnek a saját munkájuk eredményeként felépített épület sorsáról. Mindezek a rendelkezések sértik az alkotmányjogi panaszt előterjesztő becsületes állampolgárok anyagi érdekeit, tulajdonhoz való jogukat és a tisztességes eljáráshoz való jogukat, és egyben a bírósági eljárásokban érvényesülő törvény előtti ügyfélegyenlőség jogát.

A fentebb írt alapjogellenesség sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott szabályt, mely szerint: *„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogát és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson ésszerű határidőn belül bírálja el.”*

Sérti az alapjogellenesség az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, mely szerint: *„Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.”* Az Alkotmány messzemenően védi az állampolgár tisztességes munkával megszerzett vagy öröklött tulajdonát.

Az eljárások során sérültek azok a törvényi garanciák, amelyek lehetővé tették volna az indítványozók számára, hogy megfelelő terjedelemben bizonyítást kezdeményezzenek. Számos esetben elváltak zárva a tisztességes eljárás követelmények megfelelő bizonyítás felvétel lehetőségétől a bizonyítási indítványaik elutasítása miatt, illetőleg a bíróság a már előterjesztett bizonyítékokat nem értékelte, illetve figyelmen kívül hagyták a tényállás megállapításánál.

Az Alkotmány védi a magántulajdont.

Az Alaptörvény ellenes eljárás jelen esetben is érdemben befolyásolta a bírói döntést.

Alkotmányjogi panasz I.1.2 és I.1.3. pontjai

Az érintett beadvány szorosan az I.1.1. pont alatt részletezett és az ahhoz kapcsolódó alaptörvény ellenes eljárással foglalkozik.

A Kúria panasszal támadott ítéletének indokolásában megerősítette, miszerint a kérdéses telek vételárával kapcsolatosan korábban rendelkezett a PKKB. 25.P.88.009/1991/38. számú jogerős ítélet. Ezért a vételár kérdését ítélt dolognak tekintette.

A Kúria Pfv.I.20.956/2016/6. számú ítéletének 28. pontja szerint: *„A Kúria egyetértett azzal, hogy a korábban folyamatban lévő eljárás során hozott jogerős ítélet alapján nemcsak az adásvételi szerződés érvénytelensége, hanem a vételár kérdése is ítélt dolognak tekintendő.”*

Egyetértett a másodfokú bíróság érvelésével abban is, hogy valamely jog már elbírált volta nem pusztán a rendelkező részből, hanem annak az indokolással történő egybevetéséből tűnik ki.

A Kúria ítélete szerint a PKKB. 25.P.88.009/1991/38. számú határozata – miután a vételár megfizetés tekintetében is bizonyítást folytatott le – megállapította, hogy az alperesek az eladónak a vételárat nem fizették meg, ezért nem rendelkezett az ítélet rendelkező részében a vételár kifizetése felől.

Álláspontunk szerint az eljáró bíróságnak mindenképpen rendelkeznie kellett volna a vételár sorsáról az ítélet rendelkező részében, még akkor is, ha elutasító rendelkezést hoz. Mindebből következik, hogy az ítélet rendelkező részében nincs olyan kötelezően előírt rendelkezés, amit össze lehetnek kötni az indokolással. Mint ahogy ezt az egyik másodfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésében kifejtette: *„Amiről pedig a bíróság a rendelkező részben nem rendelkezik, az a rendelkezés nem emelkedhet jogerőre.”*

Sajnálatos, hogy a két hatályon kívül helyező végzésben leírt iránymutatásokat az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták.

A kérelmezők tehát sérelmezik a Kúria azon megállapítását, amely szerint a vételár visszafizetésével kapcsolatos kérdés ítélt dolog.

Mint arra már a korábban kifejtett érvek alapján utalás történt, a kérelmezők állították és jelenleg is állítják, tanúkkal, okiratokkal bizonyítani tudják: a telek vételárának két részlete átadása az adásvételi szerződésben írtak szerint megtörtént, a harmadik 100 000,- Ft-os részlet pedig okirati bizonyítékkal is alátámasztva utolsó részletként, a vételár teljes kiegyenlítéseként ugyancsak kifizetésre került.

Az indítványozók ismételten kihangsúlyozzák, hogy a 100 000,- Ft utolsó részlet kifizetését a megismételt eljárást folytató első fokú bíróság is megállapította az ítéletében (2.P.XI.23294/2010/11. sz. közbenső ítélet), amit aztán a Fővárosi Bíróság harmadig hatályon kívül helyező – és a korábban hozott két hatályon kívül helyező végzéssel ellentétes tartamú – határozatával úgy változtatott meg – szerintünk iratellenesen –, hogy az alperesek vételár címén semmit sem fizettek. **Megjegyezzük, hogy a hivatkozott ítélet közbenső ítélet, amelyet a felperes nem támadott meg.**

Megjegyezzük továbbá, hogy az egész per során a felperes egyetlen bizonyítékot sem csatolt, amivel cáfolni tudta volna indítványozók terjedelmes bizonyítékait (tanúvallomások, tanács által készített hivatalos hagyatéki leltár, okirati bizonyítékok).

A kérelmezők igazságtalannak tartják a Kúria ítéletében kifejtetteket, mert aszerint a vételár kétszeri megfizetésére lennének kötelezve, annak ellenére, hogy a bíróság nem is vizsgálta az eljárás során, hogy milyen kifizetések történtek az alperesek részéről.

Két esetben is hatályon kívül helyezte a Fővárosi Bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, és megfelelő, korrekt iránymutatást adott a megismételt eljárás során fogatosítandó bizonyítási eljárás lefolytatására.

A 43.Pf.630.576/2010 /4. sz. végzés többek között felhívta az elsőfokú bíróságot arra, hogy vizsgálnia kell azt is, hogy az alperesek a vételárból mennyit fizettek meg az eladónak. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során egyik hatályon kívül helyező végzésben írt utasításnak sem tett eleget.

Ám a harmadik hatályon kívül helyező végzésnek, amely merőben ellentétes volt a korábban hozott két hatályon kívül helyező határozattal, és több vonatkozásában is iratellenes megállapításokat is tartalmaz, annak igen. Mindezek után téves és iratellenes a jogerős ítéletben rögzített megállapítás, hogy a bíróság eleget tett a hatályon kívül helyező végzésekben írt iránymutatásoknak. Ez az eljárás álláspontunk szerint a tisztességes eljárás sérelmét messzemenően kimeríti, és ezen keresztül, álláspontunk szerint a jogbiztonság sérelmével is jár. Úgy gondoljuk, hogy ez utóbbi sérelmet maga a 27 éve folyó per már egyértelműen mutatja.

Az Alaptörvény ellenesség befolyásolta a bírót az ügy érdemi eldöntésében.

A sérelmezett bírói döntés az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített alapvető jogot a tisztességes eljárás követelményét sérti, amely szerint: „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelet bármely vádat, vagy valamely perben a jogát és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson ésszerű határidőn belül bírálja el.*”

A tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog egyik fontos eleme, hogy mindegyik félnek megfelelő lehetőséget kell kapnia arra, hogy ügyében olyan feltételek között járjanak el, amelyek nem hozzák őt az ellenféllel szemben hátrányos helyzetbe. A sérelmezett eljárás során pedig az állapítható meg, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmet szenvedett, mert az alperesek az ellenféllel szemben hátrányos helyzetbe kerültek. Az ésszerű határidőn belül lefolytatott eljárásról nem beszélhetünk egy 27 éve folyamatban lévő eljárás esetén.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszunk alapján állapítsa a meg a Kúria Pfv.I.20.956/2016/6. számú és a Kúria felülvizsgálati eljárás során felülbírált Fővárosi

Törvényszék 43.Pf.637.566/2015/5. sz. ítélete és a BKKB 2.P.XI.21115/2013/31. számú ítélete alaptörvény ellenességét és azokat az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

A panasz 2. pontjában részletezett tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét taglaló, valamint a 3. pontban rögzített, a tulajdonhoz való jog sérelmét részletező kifogásokat az alkotmányossági panasz korábbi pontjaiban kifejtettük, ezért nem akartunk ismétlésbe bocsátkozni.

Egyben kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panasz elbírálásig rendelkezzen az ellenünk indított végrehajtási eljárás felfüggesztéséről.

Bízunk a Tisztelt Alkotmánybíróság igazságos és törvényes döntésében.

Budapest, 2018. január 10.

Dr. Tisztelt